Ч. 105 (11.073). Львів, субота 14. травня 1927. Poeztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 20 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Рік змін без змін.

Львів, 13. травня 1927.

Рік панування польських „непартійників" під крилами побідного марш. Пілсудського, рік анонсованої й несмачно возвеличуваної численними рептиліями і рептильками „моральної санації" — це рік змін без змін, рік великих слів без чинних наслідків, рік автореклями тієї самої тандити старого режіму.

Прихід до влади „пустельника" з Сулеївка і його ґвардії попередив травневий переворот у Варшаві, переворот давно назрілий і передбачуваний всіми, що мають політичний інстинкт і вміють аналізувати та вичувати події. Ще 24-го квітня 1926 в статті „Всім, всім, всім" розглядали ми переворотові можливости, аналізували три змагаючі до влади табори (реакційно-фашистівський, центро-лівий з марш. Пілсудським і крайно-лівий, комунізуючий) та заповіли неминучу перемогу неофашизму марш. Пілсудського. У висновках тієї статті писали ми:

„Стабілізація центро-лівого перевороту привелаб до виясненя політичної ситуації і правдоподібно до розвязки деяких політичних квестій, але ледві чи розвязалаб гордійський вузол економічного розкладу".

І переворот прийшов три тижні пізніше, переворот кривавий, викликуючи радість в одних, а смуток і глуху лють у других. Ми стояли осторонь, нічого не сподіваючись і нічого не жаліючи.

Переворот виніс на вершини влади марш. Пілсудського і його умундурованих людей з дефензиви і зпоза неї, а сьогодні минає перший адміністраційний рік діяльности травневих „санаторів".

Рік „моральної санації" — це в загальному рік змін без змін. Однак не можна сказати, що ніщо не змінилося. Зміни є, але головним чином формального характеру. Диктатуру польських партій заступила маскована військова диктатура з одночасним приниженням сойму і зведенням до рівня нешкідливого вентиляційного органу. Сойм, який в час не здобувся на самопошану і не розвязався, сьогодні творить декорацію маскованої диктатури, ухвалюючи предложений йому державний бюджет. На тому кінчається його роля. Всю владу, між іншим і законодатну, прибрав до своїх рук уряд на основі вимушених повновластей. Органічною, складовою частиною маскованої диктатури є візантійська церемоніяльність, чисто зовнішні прийоми, якими урядові чинники намагаються піднести повагу влади.

Поза тим все остало фактично по старому. Марш. Пілсудський мав відвагу виступити збройно проти Хієно-Пяста, повалити особи, однак в загальному зберіг створений ними режим і досягнення „народового" курсу в ділянці національної політики. Стабілізація політичної ситуації наступила в деякій мірі, головно з огляду на закордонну політику і „національні меншости". Ці дві серії справ увязнили активність хієно-пястівського табору і не звернули його різким фронтом проти теперішніх державців влади. Своєю приглушеною опозицією, своєю ладною тактикою поборювання маршалка Пілсудського всеполяки виявили велику дозу „патріотизму" і тим чином дали „санаторам" змогу твердше всадовитися в сідло влади. Усунення з арени внутрішньо польського життя збанкротованого, перепартійненого сойму робить назверх враження політичної сущільности Польщі. Наступив також деякий, хоч дуже дрібний зріст польського значіння на міжнародній арені завдяки напруженню британсько-радянських відносин. Та в парі з тим зазначилося ще більше осамітнення Польщі на европейському континенті. Балтійські держави з одного боку і Франція з другого значно охололи до Польщі. З політичних питань у більшому розмірі не розвязано ні одного.

Зате уряд марш. Пілсудського може похвалитися невеличкими успіхами в економічній ділянці. Найважнішим з них припинення спадку валюти і переходове устабілізування золотого на означеній висоті. Однак є це успіх не так уряду „моральної санації", як витвореної ситуації у звязку з англійським вуглярним страйком і вивозом збіжа за границю. Та після цього свята прийшли знову гіркі будні. Спадок польської валюти здержано, але в суті річи є це Пиргова побіда, бо на протязі „санаційного" року дорожнеча взяла неабиякий розмах. Валюту устабілізовано переходово, але виключно зверхньо, цифрово, у відношенні до чужої валюти, а не внутрішньо. Внутрішня вартість золотого значно перевищує зверхню. І тому то від довшого часу розвинено на широку скалю передпозичкову акцію. Єдиним щастям у створеній ситуації є мабуть згода марш. Пілсудського на затягнення закордонної позички.

В адміністраційній ділянці наступили тільки деякі зміни о с о б о в о г о характеру, які зовсім не впливають на зміну режіму, головно у відношенні до „чужоплемінців". Правда, форма, поведінка представників й агентів влади дещо змінилася. Брутальність, різкість і нечемність заступила гладкість поведінки, однак всадовлений Грабськими і тов. зміст зберіг свою творчість і силу. Нова інструкція для поліції, наказуючи поліційним функціонарам змінити форму поведінки у відношенні до громадян, одначасно без обмежень дає їм право користуватися стрільною зброєю проти горожан. Розуміється, наскільки нижчі функціонарі польської влади прибрали лагідніший тон, настільки різкість і грубість (або як каже пос. Дашинський — „личаківський тон") проявилися у верховних представників влади.

Національна політика „моральних санаторів" уже була обговорена нами в статті „Меншостевий біляс" з нагоди інтервю мін. Василевського. Є вона теж формального характеру, дрібничкова і несутня. В принціпі уряд марш. Пілсудського під покришкою „правности" петрифікує досягнення всіх попередніх польських урядів, що довели до ліквідації добре набутих прав непольських народів, а в першу чергу українців, а одночасно намагається робити вітер для закордону формальними „уступками" (обіжник мін. Добруцького, касові курси на Волині то що).

Репресійні засоби за останній рік зросли непомірно. Виявилися вони між іншим у „розвязанні" Білоруської Громади й увязненні білоруських послів та погрозах „розвязати" Сель-Роб і УНДО. Сподівання на злагіднення репресійного режіму взагалі виявилися безосновними. Амнестійна акція не дала ніяких вислідів. Тюрми за „санаційного" уряду переповнені ще більше, як за Хієно-Пяста. Поруч з тим іде намагання „приєднати" собі „чужоплемінне" населення при допомозі... рептильної преси і підсичування розкладової акції руками і вчинками здеморалізованого, продажного і рабського елєменту.

Отже по суті нічого не змінилося. Не диво, що в польському громадянстві панує песимізм і розчарування. Ми нічого не сподівалися і тому не маємо причин до розчарування. Минув рік змін без змін. Не зачепив він нас. Ми далі, як і передтим, ідемо своїми шляхами.

З самоуправних містерій.

Як господарить громадським добром самоуправна комісарщина?

Вправді вже розписані громадські вибори до сільських і міських рад, але невідома покищо доля повітових рад, що мають у повітах завершувати єрархію самоуправних громадських установ. І мабуть тому, щоби звернути й на себе належну увагу, деякі повітові виділи, всі переважно зложені з наказних, тобто призначених адміністрацією, членів, дають про себе небуденні знаки життя. Не так давно нотували ми соломонові у свою користь рішення дрогобицького „презеса" повітового самоуправного виділу в справі спору між одною громадою і ним як власником ліса, а нині маємо нагоду занотувати новий вразок самоуправної „політики" повітового виділу в Калуші. Та калуська самоуправна містерія, про яку пишемо, належить до зовсім іншої категорії подвигів тих наказних і розпоряджаючихся безшабашно народнім і громадським майном чинників. В Дрогобичі підкладом голосної події соломонових судів були приватні інтереси „презеса" і власника і спорячої сторони в одній особі. В Калуші справа має інший підклад, бо „народовий", підклад „братнього" польонізаційного походу на нас, з окремаж на душі нашої дітвори.

Ось не так давно купив калуський повітовий виділ за гроші, зібрані з усього населення повіту і за гроші з судових кар реальність, зложену з шістьох моргів поля разом з будинками: хатою, доволі обширною, стодолою і стайнею. Куплений маєточок призначив під „Дім старців і калік" у Калуші. Одначе досі ця фондація повітового виділу істнувала лише на папері і ніхто якось не брався за те, щоби її віддати для вжитку старців і калік. А ось останніми часами рознеслися чутки про те, що тойже повітовий виділ рішив не урохомляти названої фондації зовсім, а віддати все майно з полем, хатою і будинками польській „охронці" в Калуші, яка, до речі кажучи, має всього 14 дітей в той час, коли істнуючий там український захист утримує аж 32 дітей. Щоби цей свій плян якнайскоріше зреалізувати та поставити все населення Калуша і повіту перед доконаний факт, поробив повітовий виділ тихцем усі можливі заходи для того, щоби одержати на ту свою „здєлку" дозвіл і затвердження Тимчасового Самоуправного Виділу у Львові.

Довідавшись про те, калуські українці вельми занепокоїлися долею купленого за гроші всього населення повіту майна і звернулися за інформаціями до Самоуправного Виділу у Львові. Той потвердив все вгорі сказане і ствердив, що від калуського повітового виділу наспіли відповідні матеріяли і подання про дозвіл на передачу названого майна польській захоронці. Самозрозуміло, що при розгляді та вирішуванні цієї справи відповідними чинниками львівського Тимчасового Самоуправного Виділу, вирішать її по лінії бажань і політики калуського повітового виділу

Та всеж калуські українці не можуть приглядатися зі стоїчним спокоєм і зі заложеними руками польонізаційним і майоризаційним експериментам тимчасових, безвідповідальних господарів громадським добром повіту. Бож те, що вони рішили зробити з названим добром, набутим за гріш українських селян і робітників повіту та українських міщан Калуша, словом за гроші подавляючої більшости українського населення повіту, є яскравим надужиттям і безправством. Всім надто добре відома польонізаційна роля всяких польських „охронек" і „пшитулкуф", щоби ми не знали, яка буде роля й тієї калуської „охронки", що має стати на ноги коштом описаного добра. Невже український захист не потребує майна?

Місцеві українці як міста, такі повіту мусять використати всі доступні для них засоби боротьби, щоби до наміченого, кривдячого все українське населення повіту акту не допустити, бож і воно потребує теж уфундовувати свої захоронки. З польонізаційною і руйнуючою наше населення роботою всяких польських, пересяклих зоольогічним шовінізмом, і до того безвідповідальних чинників треба боронитися не покладаючи рук. А всякі акти безправства треба використовувати не тільки в краю, але за кордоном, у широкому культурному світі як за-

сіб проти політики кривди та визиску польських чинників над українською більшістю населення на його ж власній землі. Нехай знає світ, якими крутими шляхами і якими засобами виконують над українським народом нечуваний всесторонній а не тільки політичний гнет, як управляють політику нищення і руїни ті, що недавно ще самі плакали і нарікали перед цілим світом на пруські і російські насильства над ними самими. Ні один випадок надужиття над нашим народом не сміє йти в забуття і не сміє пропасти для нас безслідно, бо кожний треба втягнути в історію нашої мартирольоґії та використати його перед цілим культурним світом як зразок „толеранції" наших наділених нині силою сусідів.

В. М.

Перед громадськими виборами.

УСРП. в справі громадського самоврядування.

Головна Управа Соціялістично-Радикальної Партії на відбутому 7. травня цр. засіданні означила своє становище до розписаних виборів до громадських рад.

УСРП протестує проти куріяльної виборчої ординації і заявляє, що й далі вестиме боротьбу за вільні ради, обрані вільними голосами у вільних українських громадах. Одночасно УСРП вестиме боротьбу за скасування теперішніх повітових рад і повітових виділів та за вільний союз громад.

Рахуючись з розписанням виборів до громадських рад на основі куріяльної системи, УСРП уважає конечним використати ці вибори, щоби

„остаточно положити кінець безправству і руїнництву комісарської диктатури по громадах, здобути громадські ради в руки дійсних, чесних представників українського працюючого селянства й робітництва, аби громади могли стати забороло проти всякого визиску, неволі, безправства, культурної і соціяльної реакції та були догіднішим ґрунтом для дальшої побідної боротьби за необмежене національне самоозначення і культурний поступ українського народа".

Змагання і метою УСРП у теперішній виборчій акції є: усунути від членства в громадах наказних війтів і їх поплечників; не допустити до громадських рад панських, поліцейських та старостинських прислужників і взагалі громадських шкідників і вибрати до громадських рад чесних, непохитних і свідомих громадян.

Виборча боротьба повинна розвиватися по лінії унеważнення безправних і шкідливих заряджень і постанов наказних війтів, за превернення громадам українського національного характеру; за опіку над українським шкільництвом, за шкільну і позашкільну освіту, опіки і підтримку українських культурно-освітних, господарських і професійних організацій, опіку над убогими і безробітними та самодопомоги, поширення соціяльної і санітарної опіки на село, сільсько-господарського поступу, розбудови громадських доріг і мостів, оборони громад перед польськими адміністраційними і поліційними чинниками, підтримку мирового судівництва, оборону перед чужинецькою колонізацією і т. і.

В містах до цеї плятформи слід іще додати розбудову робітничих домів, розбудову вулиць та гігієнічних уладжень робітничих, реміснячих кварталів і передмість, знесення оплат при вїзді селян до міста, підтримки іміґрації українських працівників з сіл до міст.

„На основі цих засад доручує Головна Управа всім членам УСРП на місцях приєднувати до праці за волю українських громад усіх чесних українських людей без огляду на їх партійну приналежність. Але тільки таких людей, що вище ставлять справу й інтерес народу, як свою приватну".

50-ліття визволення балканських славян.

Вшанування 50-річниці боротьби за визволення балканських славян в „Українському Правн. Т-ві в ЧСР".

З приводу 50-річниці боротьби за визволення балканських славян „Українське Правниче Т-во в ЧСР" влаштувало врочисте засідання. Засідання це відбулося 25. квітня в одній із саль Карлового Університету. На засіданні, крім членів Т-ва і представників українських організацій, явилися і чехи. Незвичайно відрадне враження на всіх присутніх зробив факт прибуття на це скромне засідання Українського Правничого Т-ва посла Югославії в ЧСР. д-ра Лазаревича. Факт прибуття на засідання Т-ва посла Югославії зробив враження тим більше, що в той-же самий день і час у Праському Національному Музеї відбувалося офіційне врочисте свято з приводу тої самої річниці з участю представників влади, міста Праги, сокільських організацій, а також і росіян. На офіційному святі в музеї Югославію заступав консуль Брадановић.

При гучних оплесках присутніх д-р Лазаревич заняв почесне місце в президії зборів. Від болгарського представництва в Празі (*légation de Bulgarie Prague*) за підписом *Chargé d' Affaires* п. Алтинова Товариство одержало привітний лист на французькій мові.

Засідання відкрив голова Т-ва проф. Р. Лащенко. В своїй промові проф. Лащенко вказав на давні культурно-історичні звязки південних славян з Україною. Промовець вказував на те, що після прийняття християнства Україною — з Візантії христистіянська культура ширилася на Україні головно під впливами Болгарії, яка прийняла християнство 100 років раніше. Проф. Лащенко згадував окремі літературні твори і окремі памятки, які прийшли на Україну з Болгарії і які мали велике значіння для закріплення на Україні християнської культури. Спинився промовець і на сербських впливах. Турецькі завоювання припинили блискучий розвиток старої славянської культури. Втрата політичної незалежности Болгарією в 1393 р. (т. зв. другим, Терновським Болгарським Царством) і упадок сербської незалежности по битві на Косовім полі 1389 р. — мали для південних славян, їх історії і культури тяжкі наслідки. Але створення міцної Отоманської імперії після завоювання турками Константинополя в 1453 р. потягло за собою тяжкі наслідки і для України. Промовець спинився на війнах України в XVI та першій половині XVII в. з татарами і турками. Позбавлена своєї політичної незалежности, борючись увесь час за неї, Україна не могла не спочувати тяжкій долі балканських славян. Виправи на чайках запорожців Чорним Морем на береги Анатолії з метою визволення „християнських невільників" із „неволі агарянської" — мали на увазі не лише здобич, а й ідейні цілі. Про те говорять нам історичні думи та пісні, це саме відбив у своїх поетичних творах (як „Невольник", „Гамалія") і Тарас Шевченко. Це все утворювало певні моральні звязки українців з південними славянами, що перебували під турецькою гегемонією.

Ідея визволення балканських славян жила в свідомости українців. І у війні 1877—78 рр. за цю ідею була пролита і українська кров, бо в тій російській армії, що рушила за Дунай, було дуже багато дітей матери нашої України. Позбавлені царями своєї політичної незалежности, українці лили безкорисно свою кров за визволення братніх славянських народів.

На пропозицію промовця память забитих у тій боротьбі вшановано повстанням з місць.

Проф. Щербина поділився з присутніми своїми особистими споминами про початок війни 1877—1878 рр. „Історія йде, — казав промовець, — до закріплення ідеї політичної незалежности кожного поодинокого народу. Ця тенденція в наш час помічається всюди — на цілому світі, навіть на островах... Всі народи мусять бути вільні й політично самостійні і не повинно бути будь-якої геґемонії одного народу над другим..."

Третій промовець, проф. О. Мицюк зробив великий доклад про аґрарні реформи в Болгарії і Югославії в історичній послідовности тих реформ аж до останнього часу. Зокрема промовець спинився на аґрарних реформах в Югославії, підкреслюючи специфічні засоби в переводженні реформ у кожній поодинокій землі, що входить у склад сучасної Югославії (в Хорватії, Славонії, Боснії, Герцеговині, Банаті, Дальматії). Доклад проф. Мицюка, хоч і протягнувся більш ніж півтори години, вислухали присутні з живим інтересом і то тим більшим, що референт часто робив цікаві паралелі зі станом аґрарної справи на Україні. Присутній на зборах посол Югославії д-р Лазаревич висловив по докладі проф. Мицюкові своє задоволення з приводу виявленої українським дослідником зацікавлености до одної із найважливіших справ його батьківщини.

В розмові з членами президії Правничого Т-ва д-р Лазаревич заявив, що серби починають уже потрохи відділювати „руских" від українців...

За ввесь час істнування в Празі української еміграції це був перший крок до навязання культурних звязків з нашими південно-славянськими братами.

ІВ. НІМЧУК. 2)

Культ полягли героїв.

Реферат на установчих зборах „Т-ва охорони воєнних могил" у Львові.

(Продовження.)

У сусідів і в чужинців.

Про те, як поступають під цим оглядом інші народи, а хочби наші найближчі сусіди, не треба, здається, ширше розводитися. Адже бачимо на кожному кроці, як поляки використовують кожну найменшу нагоду, всяку, нераз дуже дрібну, маловажну подію в своїм національнім житті, аби тільки утревалити й передати її чи то у формі мраморної таблиці, чи у формі камінної або залізної статуї на спомин своїм нащадкам. А вже культом і пієтизмом до могил і діл своїх повстанців, своїх леґіоністів і взагалі своїх полягли — поляки можуть стати добрим приміром не тільки для нас одних. Одинокі може німці завдяки відомій їх солідности і систематиці повели справу упорядкування могил своїх полягли як у себе на батьківщині, так усюди в світі, де розсіяні могили їх борців, краще від поляків, просто зразково. Алеж німці — стара, культурна нація, що розуміють добре вагу традиції, що знають ціну геройства й посвяти; не диво, що їх товариство охорони воєнних могил має міліони членів, а маючи потрібні матеріяльні засоби, може розтягнути належну опіку й нагляд над могилами своїх погибших земляків дійсно в цілому світі.

Зрештою подібно роблять і всі інші народи, особливож в останніх роках, після закінчення великої війни. Адже нераз чули ми й читали, як гарно впорядкували у себе могили полягли борців італійці, французи, бельґійці, англійці. І то могили не тільки своїх полягли, але й могили недавніх ворогів, що спочили на їх території. А вже культ незнаного жовніра в тих державах не має собі нічого рівного! Бо там справді цілий нарід клонить свої голови перед геройством своїх погибших у війні синів і набирає біля їх могил нової животворної сили, нового гарту, нової енерґії й охоти до творчої праці.

Я мав нагоду бачити в Австрії богато памятників у честь полягли. В цій малій державі не проходило в перших роках по війні ні одної неділі, ні одного свята, в яких не відслоненоб бодай кількох памятників на спомин учасників світової війни; неодин з тих памятників, навіть на глухій провінції, є твором визначного артиста, тому ці памятники представляють собою нерідко високу мистецьку вартість. А скільки нікому незнаних, укритих талантів мали змогу при цій нагоді виявити себе, дати себе пізнати! Бож більшість тих памятників є твором нефахових, нерутинованих і некваліфікованих людей — просто з народньої гущі... Віденські ілюстровані тижневики (*Wiener Bilder* і *Das interessante Blatt*) приносили ще донедавна в кожному числі по кілька зразків таких памятників, які, думаю, можнаб дуже добре приноровити, евентуально з деякими змінами, й у нас.

Коли ми вже при Австрії, то я позволю собі навести ще один характеристичний приклад пошани й культу полягли. А саме є на великанському, т. зв. центральному цвинтарі у Відні окремий Цвинтар Слави, на якому поховані жовніри всіх народів б. австро-угорської монархії, разом понад 16.000, що померли переважно від ран по віденських шпиталях. Цей цвинтар удержує зразково громада Відня і на ньому є величавий памятник, твір найбільшого віденського скульптора Ганака. Позатим є там окремі поля-цвинтарі для полягли б. ворогів: італійців, французів, англійців, румунів, росіян і сербів. І ось знаменна річ: коли на цвинтарях полягли італійців, французів, англійців, а віднедавна й румунів красуються гарні памятники і самі ті цвинтарі вдержані в найкращім порядку (очевидно, заходом правительств чи радше представництв дотичних держав), то цвинтарі російський і сербський в повному занедбанні, ледви з кількома поломаними деревляними хрестами, на яких написів уже ніхто не відчитає. Чиж це не пророчисте мірило культури всіх тих держав і народів?

Значіння памятників полягли.

А тепер кілька слів про виховуюче значіння памятників у честь полягли чи відповідних памяткових таблиць на їх спомин.

Уже вище підчеркнено вагу таких памятників в освідомленні й укріпленні національно-державної свідомости. Вони найважніший, у нас сливе одинокий засіб для плекання давно перерваної і щойно у світовій і визвольній війні знову навязаної історичної традиції. Вони кожного дня говоритимуть до нас, що діло, яке започаткували і за яке наложили головами наші борці, ще не довершене... Коли на такому памятнику чи памятковій таблиці вириті імена й назвища всіх погибших з даного села чи міста, очевидно, з відповідним пояснюючим текстом — то чиж до такого памятника не линутиме постійно думка рідні, друзів і знайомих покійників, словом: думка цілої громади? Тільки подумати, який вплив малоб це на молоде українське покоління, яке вчиться переважно в чужій школі, яке зачинає вже забувати таке ще недавнє минуле, якби так у кожній нашій церкві на селі чи в місті була прибита таблиця з тревалого матеріялу, з відповідним написом і повним списом усіх полягли з даної місцевости! А це чейже дуже легко зробити, бо кошти такої таблиці на одну громаду мінімальні. Одна тямуча одиниця в місцевости — і гарна, цінна, хоч і скромна памятка з великих днів нагадуватиме грядучим поколінням про ті часи й ті жертви, яких вони від нас вимагали. Більша, богатша місцевість спроможеться без великого труду й на відповідний памятник, на якім, очевидно, не сміє також бракувати повного спису полягли. В культурних чужинців має вже такі памятники не тільки кожне майже село, а й ріжні їх товариства, організації, школи, банки й інші установи утревалили память своїх погибших членів-героїв коли не памятником, то відповідною таблицею, образом або чимсь подібним. Це ми повинні також наслідувати. Особливо в нинішніх часах, по наших страшних переживаннях і великих невдачах, треба нам більше як колинебудь звертати увагу на поширення й поглиблення культу нашої традиції, на утревалення памяти й діл наших полягли, на придбання нових культурних цінностей і вартостей, щоб і свій і сусід і далекий чужинець, бачивши їх, знав, що ми справді культурний нарід, що дорожимо нашими національними святощами, що вміємо пошанувати культ заслужених предків, культ героїв. Бо тільки народи на найнижчому щаблі культури не зберігають памяток минулого, не лишають ніяких слідів своєї діяльности, своєї праці і своїх діл — нащадкам в науку й до наслідування!

(Продовження буде.)

Радянська Україна.

Звільнювання зі служб за невивчування української мови.

Окремі підкомісія всеукраїнської центр. комісії в справі українізації радянського державного апарату під проводом Приходька прийняла постанову про звільнення з посад деяких урядників ріжних установ та підприємств, які, не зважаючи на попередження, досі не вивчили української мови, хоч мали пільгові речинці. Між звільненими є урядники: „Гронопрому", Наркомторгу, Метальосиндикату, „Укрсилкаттресту", Української філії Зовнішбанку та інші. Крім того пересунула підкомісія для численних урядників центральних установ речинець вивчення української мови на пізніше. Якщо вони в тім речинці не опанують української мови, то втратять державну службу.

Ювилей артистки М. Старицької.

Дня 28. квітня ц. р. відбулося в будинку київської державної опери святкування сорокліття сценічної праці заслуженої артистки й учительки драматичної школи М. Старицької. Силами артистів театру ім. Франка виставлено драму „Богдан Хмельницький", в якій взяли участь артисти Садовський та Саксаганський.

Нова українська опера.

Український композитор Яновський закінчив нову оперу на 4 дії, що зветься „Вибух". Опера з часів революції.

Вугляний інститут у Харкові.

В Харкові приступає всеукраїнська рада народнього господарства за згодою всесоюзної ради народнього господарства до організації вугляного інституту всесоюзного значіння. Інститут мав би почати наукову працю в осени цього року.

Інститут торговлі в Київі.

Всеукраїнський торговельний музей рішив утворити вечірний торговельний т. зв. технікум у Київі, завданням якого буде підвищувати кваліфікації робітників торговлі.

Нові науково-дослідні катедри на Україні.

Президія Укрнауки рішила відкрити в найближчому часі на Україні слідуючі науково-дослідні катедри: в Київі — сільсько-господарської економіки; в Одесі — епідеміольогії, бактеріольогії; в Харкові при інституті народньої освіти катедру фізики; в Харкові при сільсько-господарському інституті катедру лісництва; у Дніпропетровську при медичному інституті дослідну катедру медицини; при одеському медичному інституті в Одесі катедри фармакольогії і бальнеольогії; при сільсько-господарському інституті в Умані катедру садівництва; при технічному інституті в Київі катедру архітектурну. — Крім того організують ще такі нові науково-дослідні інститути: фізико-хемічний і ботаніки в Київі, примітивної культури в Київі; географічний в Харкові і сільсько-господарської ботаніки теж у Харкові. Про ці останні в нас уже була згадка.

Л. Курбас за кордоном.

Талановитий артист і мистецький керманич театру „Березіль", що має тепер почесний титул народнього артиста республики, Лесь Курбас виїхав у мистецьких цілях до Німеччини, Чехословаччини, Австрії та Франції. В часі повороту має він поступити і до Львова. З певного джерела довідуємося, що деякі інформації про працю арт. Курбаса, подані автором листа, опублікованого на сторінках „Діла" з дня 5. квітня ц. р. у статті п. н. „Театральне мистецтво в УСРС." (Березіль і його творець) не відповідають дійсности. Були вони подиктовані якоюсь злобою. Притім зазначуємо, що автором листа не був член „Березіля", а постороння людина, що інтересувалася театром, а зокрема чомусь мистецькими „невдачами" Л. Курбаса.

Поможім здвигнути дім-захист для українських письменників і журналістів у Ямній. Засвідчім ділом зрозуміння важкої культурної праці і виявім свою вдячність українським робітникам пера!

Жертви слати на адресу: **Львів, Підвалє 7, Земельний Банк Гіпотечний, книжечка ч. 1141.**

Військо може брати участь у виборах.

Варшава, 12. травня 1927.

З міністерства військових справ повідомляють, що професійні військові особи, себто офіцери і підофіцери, можуть користати з активного і пасивного виборчого права при всяких самоврядних установах. Міністерство військових справ виходить у тій справі зі становища, що військові не можуть брати участи лише у виборах політичного характеру, як прим. вибори до законодатних установ. Тому при виборах до самоврядних установ, що мають радше суспільний і господарський ніж політичний характер, — військові користуватимуться виб. правами на рівні з іншими горожанами краю.

З комітету знавців справ нац. меншостей.

Варшава, 12. травня 1927.

Комітет знавців для справ національних меншостей закінчив свої наради, що тревали від 9. до 12. травня. Комітет займався справою обмежень, звернених проти жидів, які є в законодавствах бувш. займанних держав. Справу цю розглянено, але остаточне рішення не запало. Крім того комітет займався справами, що торкаються культурних справ українців і білорусів. Дальші наради відбудуться підчас чергової сесії в червні.

Непогода зашкодила засівам.

Варшава, 12. травня 1927.

Некорисні атмосферичні умовини відбилися шкідливо на озимині, житі і ячменю, що у відношенні до мин. місяця значно погіршилися. Пшениця і озимий ріпак без зміни, конюшина трохи погіршилася. Міністерство рільництва побоюється, що непогода може шкідливо відбитися на цьогорічних живах. Град, що падав останніми днями, не пошкодить засівам. Міністерство рільництва не має ще точних інформацій, у котрих частях держави були опади і де падав град.

Уступки для Німеччини.

Берлін, 12. травня 1927.

На основі інформацій свого брюсельського кореспондента „Форвертс" подає, що Бріян інформувався у Льондоні, яке становище займе англійський уряд у справі німецьких домагань, що торкаються зменшення окупаційної залоги в Надренії. На думку брюсельських політичних кол ця справа обходить лише Францію, бо Бельгія і Англія вже зредукували свої окупаційні війська до *minimum*. Бельгійський уряд напевно не спротивиться уступкам для Німеччини, коли Франція згодиться на такі уступки.

През. Франції гостем англ. короля.

Льондон, 12. травня 1927.

Заповідженим на початок найбл. тижня відвідинам президента Франції Думерґа і мін. закорд. справ Бріяна приписують тут велике політ. значіння. През. Думерґ і мін. Бріян будуть гістьми англ. короля.

Мала антанта проти мадярської монархії.

Париж, 12. травня 1927.

„Пті Пар." пише, що головною темою нової конференції малої антанти буде італійська політика на Балкані і в середній Европі та мадярське питання. Ніяка з держав, що належать до малої антанти, не позволить нарушити *status quo*, установлений мир, трактатами, чи ходило би тут про ревізію тріянонського договору чи про привернення монархії на Мадярщині.

Проєкт литовської конституції.

Ковно, 12. травня 1927.

Опрацьований теперішнім литовським урядом проєкт нової литовської конституції обмежує компетенцію власти парляменту, зменшує число послів до половини, а рівночасно обмежує сесію сойму до 2 місяців, в осени і на весну. Сойм треває пять літ, президентська каденція 7 літ. Колиб президент не міг виконувати урядування, заступає його не маршалок сойму, а премієр.

Ахмед Зоґу проголошується королем.

Білгород, 12. травня 1927.

„Політіка" повідомляє, що до Подґоріци приїхав з Альбанії більший гурток визначних альбанців, які вияснюють, що 15. травня президент Ахмед Зоґу святочно проклямує себе в Тірані королем Альбанії. Двох провідників півн.-альбанських племен, які спротивилися такому плянові, приказав президент інтернувати. В коронації візьме участь також італійський посол, що недавно вернув несподівано з відпустки до Тірани.

Пес викрив злодіїв.

Львів, 13. травня 1927.

Мин. ночі злодії вломилися до новозаложеної фабрики білля „Конталь" при вул. Янівській ч. 11. Злодії вкрали 16 штучок шовку і 70 штучок полотна, заг. вартости понад 2 тис. долярів. Поліційний пес „Ботлер" викрив місце, де злодії закопали крадене добро, а пізніше й мешкання злодіїв. Одного вломника вже арештовано.

Біржа.

Гроші.

Американський доляр 8·93—8·93·50, канадійський доляр 8·89—8·89·50. Банк Польський платив за доляра у готівці 8·89, за Ню Йорк 8·91, англійський фунт 43·35, швайцарські франки 171·61, французькі франки 34·90, італійські ліри 48·10, голяндські гульдени 357·15, австрійські шілінги 125·55, німецькі марки 210·85, чеські корони 26·44, данціґські гульдени 172·65.

Збіжжя.

Пшениця двірська 58·00—59·00, пшениця селянська 55·50—56·50, жито гал. 49·50—50·50, ячмінь броварний 42·50—43·50, ячмінь на мливо 41·00—42·00, ячмінь пастевний 37·00—39·00, овес 41·00—42·00.

Вічевий рух.

Посольське віче в Рогатині.

В неділю дня 8-го травня ц. р. в год. 2-гій попол. відбулося в Рогатині на майдані філії „Просвіти" заходом Пов. Нар. Комітету велике віче. Віче відкрив прегарною промовою о. шамбелян Степан Городецький. Він вказав на історичне значіння виборів до громадських рад і представив присутнім посла Семена Любарського, представника многострадальної Холмської Землі. Вічевики привитали посла Любарського грімкими оплесками. Посол Любарський у двогодинній промові представив політичне положення українського народу під Польщею, працю Української Парляментарної Репрезентації у варшавському соймі і значіння розписаних саме тепер виборів до громадських рад на території Галицької Волости.

По промові посла Любарського вічевики в числі кількадесять ставили йому найріжнорідніші запити, зверталися з ріжними жалями і жалобами і прохали Українську Парляментарну Репрезентацію, а зокрема посла Любарського, помочи. Посол Любарський давав вичерпуючі відповіди на всі запити й обіцяв інтервеніювати в численних випадках у компетентної влади.

На внесення Степана Кузика присутні ухвалили одноголосно висказати признання за працю й оборону прав українського народу Українській Парляментарній Репрезентації, а зокрема послові Семенові Любарському.

На закінчення секретар Володимир Цеденич зі Львова вияснив присутнім постанови виборчої ординації до громадських рад.

У вічу взяло участь около тисячки громадян і громадянок. Короткою промовою, взиваючи присутніх до єдности і солідарности при надходячих виборах, закрив віче посол Любарський. По відспіванні національного гимну, в бадьорому настрою розійшлися вічевики.

НОВИНКИ.

— **Краєва Народня Канцелярія**, Львів, вул. Костюшка ч. 1 а, уділяє всяких правних порад та інформацій у справі громадських виборів.

— **Весілля в домі Скоропадського.** З німецьких газет довідуємося, що в Берліні відбулося весілля старшої доньки б. гетьмана Скоропадського з українським аристократом, графом Адамом Монтрезором. На весіллі були численні представники визначних родів українських, російських і німецьких, у тому числі граф Альвенслебен, що заступав президента Гінденбурга.

— **Зі статистики львівського університету.** На загальне число студентів у львівському університеті в 1926—7 році: 6468 припадає 3486 на студентів римо-кат. віросповідання, 2210 на жидів і 1067 на греко-католиків і інших. Отже є 47·79 проц. поляків і 34·19 проц. жидів. Зпоміж студенток, що записані у львівському університеті, є около 60 проц. мойсеєвого віросповідання.

— **Самогубство в Перемишлі.** Дня 5. травня ц. р. револьверовим стрілом покінчив рахунки з життям бл. п. кол. директор Повітового Союзу Кооператив у Перемишлі Проскурницький. У звязку з цим в деяких органах польської преси появилися ріжні здогади щодо причин, які штовхнули небіщика на самогубство. Між іншим деякі органи звязували смерть небіщика з доконаними ним нібито зловживаннями з готівкою Повітового Союзу Кооператив. Ревізійний Союз Українських Кооператив, довідавшись із замітки „Газети Поранної" з 7. травня ц. р. ч. 8131 про самогубство та освітлення його тою газетою, виделеґував негайно свого інспектора для переведення ревізії в Союзі. Ревізія з дня 5. травня ц. р. сконстатувала, що ніякого зловживання готівкою ніхто в Союзі не допустився і стан каси знайдено в належному порядку. До того треба зазначити, що в день 5. травня ц. р. бл. п. Проскурницький не був ні директором, ні урядовцем Повітового Союзу Кооператив у Перемишлі. — За Р. С. У. К.: **Ю. Павликовський.**

— **Поліцай убийником.** Читаємо в „Газ. Поранній": В селі Драганівці (пов. Тернопіль) польська молодь забавлялася з нагоди свята 3-го травня. Молодь не мала дозволу на забаву, тому війт Юл. Хромик казав постеруnковому розігнати молодь. При цьому поліцай Земба пробив багнетом 22-літнього Фр. Хромика. Раненого відвезли до шпиталю, де він помер.

— **Самовбивства.** Розалія Штальмайстер (із Богданівки) напилася спірту з йодиною в намірі відібрати собі життя. Рятункова стація відвезла Штальмайстрову до шпиталю. Причиною того вчинку Штальмайстрової була тяжка недуга її матери, що лічиться у шпиталі. — На розі вул. Листопада і Шимоновича поповнила самовбивство жінка незнаного назвища.

— **Прогулька польських журналістів** перебуває тепер у Чехословаччині. Беруть у ній участь представники найповажніших польських пресових органів. Чехи витають польських гостей ентузіястично, а в чеській пресі аж кишить від статтей і заміток на тему тісного чесько-польського співробітництва на всіх полях.

— **Константин Бальмонт,** відомий російський поет, приїхав до Львова, де виголосить відчит на тему: „Жінка в житті і в поезії".

— **Шикаґо місто мілiонерок.** В Шикаґо є тепер 153 жінки, з яких кожна має понад мілiон долярів маєтку. 95 з них належить до катеґорії „теплих вдовичок", 45 є замужних, а решта ще зовсім не дозріла до супружого стану. Ці великанські маєтки здобули жінки в більшости власною працею й енерґією, ведучи ріжні торговельні підприємства.

— **Світова всячина.** Вибори президента Чехословаччини назначені дефінітивно на день 27. травня ц. р. Як запевняють часописи, вибір Масарика не підлягає сумніву. — Мадярський парлямент ратифікував італійсько-мадярський договір. — Правительство Мусолінія рішило зменшити платні всім державним урядовцям, а також військовим старшинам, духовенству і т. д. Ця постанова мотивується тим, що наслідком підвишки курса ліри життя в Італії подешевіло. — В Римі відбувається тепер міжнародня конференція Ліґи проти примусової тверезости. Зїхалося 200 делеґатів із Франції, Англії Бельґії, Голяндії і інших держав. — На болгарсько-грецькому пограничі приходить постійно до сутичок ріжних озброєних відділів з обох сторін. Недавно зробили наїзд на грецький бік болгарські комітаджі, що пробували зірвати залізничі шини. Грецька погранична сторожа відстрілювалася, при чому було кількох убитих і ранених по обох сторонах. — Баварія боронить і тепер останків своєї незалежности. Її президент міністрів Гельд заявив на днях у баварськім соймі, що Баварія не згодиться на скасування свого мін-ва закорд. справ, бо це до певної міри символ її державности. Він домагався відкинення внеску комуністів, які хочуть знести це непотрібне міністерство. — До парляментарної більшости в Австрії, яку творять християнські суспільники і всенімці, приступлять мабуть і радикально настроєні хлібороби (Ляндбунд). Таким чином уряд будуть творити всі не-соціялістичні партії. Австрійські хлібороби є завзятими прихильниками злуки Австрії з Німеччиною і їх вступлення до правительства скріпить активність австрійських політичних кругів у тій справі. — В Теплиці (Ч.С.Р.) закінчився конгрес німецької соціялдемократії Чехословаччини. Референти в дискусії оберталися головно біля питання якнайтісніших взаємин і спільного фронту з соціялдемократами чеськими. Зїзд витав ім. чеських соц.-демократів сенатор д-р Соукуп.

— **„Вечір пісні та живого слова"** на дохід оселі для наших журналістів і письменників у Ямній, відбудеться невідклично в суботу 14. ц. м. в салі Лисенка. Вечір викликав величезне зацікавлення цілої української громади. Білети можна набувати скорше в Театральній Кооперативі, Львів, Руська 18, І. пов.

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане Редакція не відповідає.

Головна Торговельна Агентура Краєвого Молочарського Союзу „Маслосоюз“ відчинена з днем 15. травня 1927 і почавши від тогож дня всім союзним кооперативам як теж заінтересованим в справах торговлі маслом, організації його виробу, опаковання і збуту та основуванням нових молочарень належить звертатися прямо, або через свої Відділи на адресу: Агентури „Маслосоюза“, Львів, вул. Костюшки ч. 1 а. — **Управа „Маслосоюзу“**.
2136 1—2

Дописи.

Камінка Струмилова. *(До допису про свято Шевченка).* У своюму дописі в ч. 89 „Діла“ позволив собі шановний дописувач на досить неприємне обвинувачення сільського духовенства ізза того, що воно не було на концерті в честь Т. Шевченка дня 27. березня п. р. Шановний дописувач цілком не бере під увагу, що концерт був уладжений в неділю, у великий піст, коли духовенство має найбільше праці в парохії. А вже цілком не згідне з правдою те, що в два дні пізніше в торговий день шан. дописувач бачив майже в комплєті наше духовенство, якто воно увихалося по торговиці поміж жидівськими лихварями, а опісля на радощах добре пороблених інтересів запивалося в шинку п. Д. Якіж то такі інтереси може робити духовенство на торговиці в теперішніх часах? Дальше констатую, що ніодин зі священиків не був того дня в шинку п. Д., бо сільське духовенство не стоїть так добре матеріяльно, щоб могло собі на таке позволяти. **о. М. З.**

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист в добі лихоліття!

Зі спорту.

На марґінесі мечу „Україна“ — „Погонь“ (Стрий).

Від Ред.: Містимо цю статтю з уваги на цікавий підхід автора до справи і на ті високі вимоги, що їх він ставить до українського спорту, який ніяк не може вийти з пеленок.

Я в дечому не погоджуюся з опінією футбольового референта понеділкового „Діла“. Вважаю, що „Україна“ виграла меч з „Погонею“ (Стрий) незаслужено і грала в обох половинах гірше від „Погоні“, аж до 5-мінутового фінішу, в якому грала добре. Форма гри „України“ у весняним сезоні не поліпшується. Грі „України“ недостає рутини, гострого старту й обєктивної критики.

Наші спортові референти обмежуються до павшального опису ходу гри, похвалюють добрі моменти наших грачів, а ніколи ще не напятнували основних недостач гри нашого лідера. (На жаль, навіть найлекша наша критика виводить чомусь грачів з рівноваги! — Ред.) Треба, щоб управа і грачі клюбу „Україна“ знали, що видці бачать і розуміють добре недостачі їх гри і критикують їх, але зі щирости і тільки на те щоб недостачі були усунені, а форма „України“ поліпшилася. Вам вільно вище поліпшуватися. Ви, або ваші юніори, мусите побити „Гасмонею“, „Погонь“ „Гунгарію“, „Славію“ англійців — і вибороти колись українському футболеві честь олімпійського переможця. Лише так мусить думати кождий український громадянин і спортсмен. Хто в спорті без компромісу не змагає до рекорду, той не спортсмен. Хто говорить: Коби ми так грали, як „Гасмонея“, на разі буде з нас, той є спортовий дефетист.

У футболі направду не тяжко дійти до слави. Добрий приклад дають амбітні італійські футболісти, що в останніх роках бойовим запалом вибилися на чоло континентального футболу: злий приклад дають мадяри, що донедавна були одні з найліпших в Европі, а нині через анемічну гру сходять з горизонту.

Перша велика недостача гри „України“: „Україна“ не має зовсім грацької рутини. На те є рада: тренувати, не переставати ні на один день. Потім є в „Україні“ правдива манія високої гри, себто відбивання мяча в повітрю. Слід би вже з пошанування для самого слова „футбол“ більше грати ногами, а менше головою! Для голов залишіть дуже почесне заняття: добре комбінувати. На европейськім континенті давно закинули високу гру, а грають гру півнизьку, а головно приземну. Тому, бо в приземній грі, де грається виключно ногою, лекше зістопувати мяч на площі, ніж у просторі; бо грач має більше можности скеровати мяч, куди хоче, а це тому, що око має спроможність слідити мяч аж до самого удару; бо мяч копнутий бє гостріше і влучає цільніше; бо повніше вужитковується силу розгону грача, який в бігу стріляє; бо при приземній грі є менше колізій; бо при приземній грі грач менше мучиться.

Високу гру грають англійські професіонали, бо лише вони мають ту велику техніку, якої для неї треба. Для слабшої дружини є все вигідне грати приземну гру. Нехай собі противник грає гру високу, а ви кожний здобутий мяч спроваджуйте на землю і грайте дальше гру приземну; не дайтеся ніколи перівати противником до гри високої! Висока гра є добра під воротами, бо там є добра кожна метода, щоби вкинути мяч у неприятельську сітку.

Грач повинен постійно памятати, що кожний мяч, який він дістає на ногу, має призначення опинитися в неприятельських воротах. Через те мяч повинен іти скоро й консеквентно через подання або просто з ноги у ворожу сітку. Безпереставна думка про таку абсолютну консеквенцію мяча родить консеквенцію, а щойно з комбінуванням веденя футболева гра є правдивим спортом.

То зовсім не спортовий звичай, щоби грачі приглядалися з флєгмою, як один з них по черзі роздирається за мячем. Научіться співграти! Щоб ви, кожний зокрема, були навіть технічним феноменом, то доки не будете пляново співділати зі сполуграчами—ваша гра буде безплідна. Мяч треба в кожній позиції добігати. Добрий грач не вважає ніякого мяча за страченого. Мяч слід відкопувати все доцільно, а не, щоб його лише позбутися а сполуграч нехай собі вже його здобуває...

Не придержувати ніколи мяча при собі непотрібним дриблінгом! Розставлятися тактично по грищі, щоб ціле грище було під досягом дружини. А не так, щоб як ворожий грач нагло перервється, то всі десять грачів пускаються на нього!.. Грач має своє святе право йти на мяч всюди й безоглядно. Не боятися неприятельського грача. Позбутися провінціональної ноншалянції, підглянeної у польських футболістів. І вони її теж позбудуться, як почнуть грати зі світовими клюбами.

Грати все якнайбільше фер, але все гостро. Гостра гра емоціонує грача і видця і є правдивим спортовим змаганням. Мягка гра є псевдоспортом, бо вона інспірована страхом за свої кости. Хто думає в грі про свою особу, той нехай зробить місце на грищі відважному, а сам з пледом і термосом з теплим молоком партиципує в грі з трибуни. Противник респектує лише відважного противника. Якби ви зі своєю дівичою грою дісталися в руки італійцям, еспанцям або чехам, вони зробили би з вас салату.

Форвард є на те, щоби грав уперед, а не назад. Правда, нераз тактика вимагає, щоби мяч подати назад, але того не треба надуживати. Зноваж оба крила повинні в першу чергу завсіди памятати, що як не можна безпечно подати мяча середині нападу, то треба пробиватися сольо і стріляти самому.

Дальше треба мати більше цивільної відваги й довіря в самого себе. Безплідну акцію на грищі розвязується проривом неприятельського фронту. Фронт проломлює грач, а не мяч. Не слід пускати мяча далеко перед себе, бо противник не дасть його добігти, а сам мяч не скомбінує і стрілиться у ворота. Замітка ця особливо важна для центрфорварда. Я чув у неділю на мечі увагу молодого гімназиста, що Мурський не веде сам, бо бо йому не випадає, він стріляє лише з подання. Якщо це правда, то направду, пане Мурський, уже від найближчого мечу змініть тактику. Не стидайтеся бігти і вести мяч при пробоєвій акції! Так роблять усі центри і всі найбільші „прімадонни“. Так робив Орт з „Гунгарії“, якого критика признала за найліпшого центрфорварда континенту в останніх роках, перед ним був такийже Пілят зі „Спарти“ і сам олімпійський герой Андраде з „Уруґваю“.

Вкінці слід востерігатися „свічок“, то імпонує спортовим павпрам, але не лицює шануючим себе грачам. Врешті добрий грач ніколи не відпочиває вже на грищі, але щойно в кабіні або в ліжку. На Заході практикується ще один звичай, якого і в нас можнаб спробувати. А саме зручно затручують воротаря разом з мячем у сітку.

З „України“ мають вироблені грацькі вальори Кобзяр і Мурський. Решті потрібно доброго дрілю, а тим фізично слабшим ще кулешки.

До управи грища маю дві просьби: щоб зарівняла огидні калюжі під воротами і скосила траву на грищі.

Інж. Богдан Пучаковський.

ОПОВІСТКИ.

Пригадка Загальні Збори членів „Міщанського Братства“ відбудуться завтра 14. травня (субота) о год. 6-ій вечером в льокалі т-ва, Руська 3. — Виділ. 2133

Рада Луцької Повітової „Просвіти“ подає до відома, що при Луцькій „Просвіті“ відкривається посада повітового освітнього інструктора. Мешкання для інструктора при „Просвіті“, місячна платня до умови з Радою „Просвіти“. Прохання о призначення з відповідними документами і рекомендаціями надсилати до Ради „Просвіти“ (м. Луцьк, Ягайлонська 93 Т-во „Просвіта“) до 22. травня ц. р. — **Рада „Просвіти“.** 1—1

Загальні Збори агрономічно-технічного товариства „Праця“ ім. Івана Левинського у Львові відбудуться в суботу, дня 21. травня 1927. р. о год. 7. вечером в льокалі товариства Львів, Ринок ч. 10/II. зі слідуючим порядком нарад: 1) Отворення зборів. 2) Відчитання і приняття протоколу з останніх загальних зборів. 3) Звіт з діяльности товариства. 4) Звіт касовий. 5) Внески Контрольної Комісії. 6) Вибір Ради Товариства (голова, шістьох членів Ради і трьох заступників) і Контрольної Комісії (3 членів). 7) Внески і запити. — **Рада Товариства.** 2142 1—1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Подяка.

За послідну прислугу віддану моїй бл. п. найдорощій донці **Ірині Бердовській** цею дорогою щиро дякують отцю дир. Дзеровичові, о. д-рові Лабі, Професорству, Товаришкам та Товаришам
2139 **Родичі та родина.**

Подяка.

Дня 27. квітня 1927 похоронила я свого мужа д-ра Івана Семанюка (Марка Черемшину) при співучасти тисячів людей всіх народностей і верств. Всім, що своєю присутністю вшанували память Покійника, складаю щиру подяку. В першій мірі дякую тим найблищим другам мого покійного мужа, котрі в першій хвили мого горя несли мені поміч. А іменно Вп. п. Василеві Стефаникові, Вп. начал. суд. М. Фірманюкові. За специяльну поміч в похоронах щира подяка Вп. панам М. Німчевському, посадникові міста і Л. Теодоровичу заст. маршалка, Вп. п. дир. Цюцюрам в Кобаках, Вп. п. мецен. Аланівій, Вп. П. Притуловій в Снятині. Дякую Впр. місцевому і замісцевому Духовенству, що своєю присутністю звеличало сумний обряд і вшанувало память мого мужа, а то: Впр. о. Іллі Оренчукові, місцевому пар., Впр. о. совіт. И. Процеві, Впр. о. Я. Дутчакові, Впр. о. С. Турчакові, Впр. о. парох. Пікові, Впр. о. парох. В. Лушпинському, Впр. о. парох. Гражівському. Також дякую Впр. о. канон. Кас(?)цінському лат. пароховi, як також Впр. о. Аміровичеві вірм. парох. за участь в похоронах. З найглибшою пошаною нагадую прощання для покійного від голови Просвіти Вп. п. проф. Михайла Галущинського, так само присутність Впов. п. міністра Леона Васілевського, Вп. п. маршалка пов. віт. д-ра Миколая Кшиштофовича і Вп. д-ра Е. Гольчевського старости в Снятині. Всім його товаришам партійним, які зібрались на похорові під проводом Вп. п. д-ра Льва Бачинського складаю найбільшу подяку. Товаришам по фаху мого покійного мужа дякую за присутність на похороні, а з окрема дякую Вп. п. меценасам: д-рові Скібі і д-рові Блюмерові за прощальні слова. Рівнож дякую Вп. п. Василеві Стефаникові, Вп. д-рові Львові Бачинському, Всеч. о. совіт. И. Процеві та Миколі Онищукові, які свої слова жалістю кидали на гріб Покійника. Дякую Вп. панам адміралові д-рові Я. Окуневському, д-рові Т. Окуневському, проф. А. Крушельницькому, д-рові П. Партицькому, д-рам Касіянам, д-рам Коссакам, д-рові Новодворському, П. Стефановичеві і всім знакомим і незнакомим, що своєю присутністю віддали покійному послідну прислугу. Рівнож дякую міщанському хорові, а міщанам дякую за уладження похорону нашим стародавним звичаєм везти домовину покійника сивими волами. І нашим селянам, що супроводжали мого мужа на місце вічного спокою складаю щире „Спасибі“.
2137 ЖЕНА.

Подяка.

Отсим дякую Товариствам: Головній Управі Рідної Школи, Науковому Товариству ім. Шевченка, Союзові Українських Адвокатів, Редакції Громадського Голосу, Червоній Калині, Головному Секретаріятові Української Соціял. Радикальної Партії, Тов. допомоги емігрантам з України, Народній Торговлі, Редакції Літерат. Вістника, Українському Тов. Журналістів і Письменників, Редакції „Світ“ за висловя співчуття з причини смерти мого мужа Марка Черемшини. — ЖЕНА. 2137

За редакцію відповідає Дмитро Когут. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів, Ринок ч. 10.